

Den 14 Augusti 1877.

Älskade pappa och mamma!

Med några rader vill jag nu genast
saga eder att vi åter äro lyckliga
här hemma på Pedas, Gud vare tack!

13. helmar.

Äldrig har en hustru verkligen
så varit det som denna för oss
vi ha på allt sätt njutit. Vädret
har varit vackert och vinden tänk
att vi ej en enda dag ha haft mot-
vind så att vi skulle behöft kryssa.
Derom kunde vi icke ens drömma
när vi begåfvo oss ut. När vi om
tisdagen hade skilds från pappa
och mamma träffade vi Frans
på ett gästgifveri, han kom emot
oss för att föra oss ut till den på
landet.

Barnen hade han redan föregående dag fört ut dit. De hade det så när de bo, trångt blef det visst när så många kommo till, men det var ju ej farligt syskon emellan. De voro utmärkt vänliga. Der voro vi afver hela onsdagen och halfoa torsdagen. Sedan reste vi in till staden, sofo hos Lindqvists natten mot fredagen och hade beslutit att segla af fredag morgon om det blefve vind. Ganska riktigt! Vi hade den ypperligaste sydöstvind, så packade vi in oss i baten igen och så for vi af. Blasten var lagom och stadig så att när vi på qvällen landstego på en liten holme i yttre skargården hade vi hunnit nio mil från Fredrikshamn, ett stycke förbi Lovisa. Vi laga en duktig brasa, barnen fyllde på den, under tiden lagade B i ordning tätt i baten och när

vi åt ett gvaltsvårda och voro genom-
varma af brasan gingo vi till
kojs. Vi hade en så präktig kabys
att vi t. a. m. kunde ha eld på ljus
derinne. Der sofvo vi riktigt godt.
Lördagen likaledes god vind så att
vi allt mer och mer närmade
oss hemtrakterna, men nu gör-
de vi oss ingen brädska utan
föro ett godt stycke åt sidan till
rektor Fossiusen, der vi träffade st-
by
doktorus och der vi dröjde till son-
dag e. m. Sedan togs vi i land
på en utmärkt näu liten holme
der vi frugo sofva riktigt gentill
i en så näu liten kammer. Den
här sista natten lägo vi på Onas
en stor holme här nära och
i dag tisdag kommo vi glada och
lyckliga hem efter nära två veckors
vikingalif. Vi kunna ej vara så tack-
samma vi borde för att Gud latit oss

komma så här lyckligt genom alla
faror. Mest var jag rädd för att ej
nog kunna akta barnen från att
falla i sjön och många gånger klack-
te det i oss och då kom jag ihåg det
stötta språket eller de orden: Den dem
bevarar sover ihi, och det var så
godt att veta det. — Så många ggr
har jag sedan vi skildes tänkt: hur
måne det nu vara med vår egen
mamma älskade och måne ni
nu redan vara på väg eller i
Hefors? Gud låt vår mamma nu
äter vara rask, vi hoppas derpå, och
snart få vi väl höra derom. Nu
säger jag bara godnatt, Gud vare
med oss alla nu som alltid för!

Eder egen Sina,

Också barnen kände det skönt att åter
vara hemma efter så lång båtfaerd.
De blef så välkomnade af Edith och Sigrid.

Nu är vår båt borta, jag tänker fr. och m. Nu det där kom
men ni är väl ofta på Jernboden. Gud gifve att mamma vare fruk!